

Interview

Bidden verandert jezelf

Anita Oomen en Annemieke Kleefsman over bidden op een gebedskring

Harco Ploegman

De laatste jaren is de gebedskring een opkomend fenomeen, zeker in gereformeerde kring. Een gebedskring is een groep mensen die op regelmatige basis bij elkaar komt om te bidden. Dat kan zijn in een bedrijf, op school of in de kerk. Ook in de Gereformeerde Kerk (vrijgemaakt) (GKv) in Ten Post functioneert al enkele jaren een gebedsgroep. Anita Oomen en Annemieke Kleefsman vertellen erover. “Soms kom je chagrijnig en ga je blij weer naar huis.”

Het begon allemaal op het Bereidheidscongres in 2002. Anita Oomen was daar aanwezig met een club vrienden. “Ik wilde al langer iets met gebed doen en hoopte dat ik daar iets zou vinden wat me verder zou helpen.” Op een gegeven moment gingen de deelnemers in tweetallen uiteen om te praten over iets wat ze graag in de gemeente zouden willen gaan doen. “Je moest een voor jou onbekende gesprekspartner uitzoeken en ik bleek terechtgekomen te zijn bij de predikant die als laatste in onze gemeente had gestaan. Op dat moment waren we al twintig jaar vacant. Ik ervoer dat als leiding van God.” De predikant gaf haar het advies om aan de slag te gaan en een ‘medestander’ op te zoeken.

Een medestander

Eenmaal thuis vond Anita in Annemieke Kleefsman die medestander. Zij vertelt dat ze er op een gegeven moment ‘niet meer omheen kon’ dat ze iets met gebed moest doen. “In gesprekken met anderen en in dingen die ik las ging het voortdurend over het gebed.” Ze durfde echter geen initiatief te nemen. “Ik voelde me als Mozes die bij zijn roeping tegen God zei: ‘Maar ik kan niet goed praten.’ Toen zei Anita tegen mij: ‘Ik wil jouw Aäron zijn.’ Zo zijn we samen begonnen.”

De gebedskring begon met het bidden voor de kerk, de toenmalige gemeente van Anita en Annemieke in Garrelswier. Anita: “We waren klein. Daarom gingen we bidden voor groei. Een tijdje later werd de gemeente echter opgeheven. Dat was een pijnlijke zaak. Het geeft het gevoel dat je gefaald hebt.”

Gemeente-activiteit

Het grootste gedeelte van de gemeente van Garrelswier vond onderdak bij de GKv van Ten Post. “Toen zijn we naar de kerkenraad gegaan en hebben gevraagd of ze het goed vonden dat we als gebedsgroep van de kerk van Ten Post verder zouden gaan. In onze vorige gemeente waren we op eigen titel begonnen. We merkten dat veel mensen er niets in zagen of er vreemd tegen aankeken. Daarom pakten we het nu anders aan. Door het overleg met de kerkenraad wilden we het een gewone gemeente-activiteit maken. Dat is gelukt. We staan in het jaarboekje en in de agenda van ons kerkblaadje en we komen samen in ons kerkgebouw. En tot nu toe draait de kring prima. Mijn man is diaken, dus zo hebben we een directe link naar de kerkenraad.”

Dat overleg met de kerkenraad had ook te maken met het feit dat sommige gemeenteleden de gebedskring ervoeren als groepjesvorming. Annemieke bestrijdt dit: “Ik noem de gebedskring de ‘binnenkamer van de gemeente’. Je persoonlijke gebed in je eigen binnenkamer is bedoeld om je relatie met God te wortelen. Voor het groeien en bloeien vanuit deze verworteling kan

onder andere een gebedskring een goede plek zijn. Het verbreedert en bindt samen. Tegelijkertijd hopen we dat de gemeente door het gebed van de kring ook gezegend wordt. Om alle schijn van groepsvorming te vermijden, gebruiken we zelfs niet meer het woord ‘gebedsgroep’ maar uitsluitend de term ‘gebedskring’.”

Tweewekelijkse bijeenkomsten

Tijdens de tweewekelijkse gebedskring komt een vaste kern van ongeveer zes mensen bij elkaar, aangevuld met mensen die af en toe komen. Elke kring is er – roulerend – iemand die het voortouw neemt. Vroeger had Annemieke altijd de leiding. “Het is handig om een aanspreekpunt te hebben. Structuur en leiding zijn nodig, ook op een gebedskring. God is een God van orde, daar hebben we bij de opzet van de kring ook rekening mee gehouden. En omdat de aandacht niet op een persoon maar op God gericht moest zijn, zijn we het ‘voorzitterschap’ gaan rouleren. Je hebt iemand nodig die de leiding neemt om te voorkomen dat iedereen elkaar aanstaart aan het begin van de avond.” Annemieke heeft nog meer hulpmiddeltjes bedacht voor het bidden. “Ik heb vormen gekozen om tastbaar te maken wat we doen. Zo heb ik een gebedsschaal gemaakt met een cirkel in vier stukken: smeking, dankzegging, voorbede en lofprijzing. Daarnaast zet ik altijd bouwsteentjes in gekleurd papier neer. Die staan er puur ‘voor de sier’ maar maken duidelijk wat onze rol is. We zijn er niet alleen om aan de koffie te zitten. Door het gebed bouwen we aan de gemeente. Ook heb ik geplastificeerde kaartjes met gebedsonderwerpen gemaakt.”

De Bijbel bovenaan

“We beginnen altijd met het lezen van een stukje uit de Bijbel,” vertelt Anita. “Daarna gaan we zingen. Niet één lied, maar wel vier of vijf liederen of psalmen. Dat is bedoeld om je hart open te zetten. Daarnaast heeft Augustinus de bekende uitspraak gedaan ‘zingen is twee keer bidden’. Na het zingen zamelen we gebedspunten in. Hierbij staan de kerk en de kerkenraad altijd op het lijstje. Verder bidden we voor persoonlijke punten, maar bijvoorbeeld ook voor slachtoffers van natuurrampen. Al die punten schrijven we gelijk op briefjes, zodat we geen dingen dubbel noemen. Ook dat heeft te maken met de orde die we willen hebben. Daarna gaan we samen bidden. Hierbij is niemand verplicht om hardop mee te bidden.” Verder merkt Annemieke dat de satan het niet leuk vindt dat mensen bidden. Volgens haar is bidden een ‘geestelijke strijd’. “Satan werkt ons tegen. Dat kan op verschillende manieren. Dat varieert van het niet doorgaan van avonden om verschillende redenen tot het creëren van onenigheid.”

Vertrouwelijkheid

Het gaat serieus toe op de gebedskring in Ten Post. Anita: “We steunen en vermanen elkaar ook als het nodig is. Als iemand ergens boos over is, zegt een ander: ‘Heb je er al voor gebeden?’ Door de vertrouwelijkheid krijg je meer begrip voor de ander. Je ziet meer van elkaar en gaat daarmee naar God. Samen bidden schept een band. Daardoor kun je niet meer afstandelijk blijven ten opzichte van elkaar.” Annemieke: “We zijn geen ‘zwevers’. Soms zijn we ook hard tegen elkaar. Maar we merken dat het samen bidden voor ieder lid verandering teweeg heeft gebracht.”

Verhoring

Zowel Anita als Annemieke merken op dat er ‘altijd wat gebeurt’ als je samen gaat bidden. Anita: “Dat begon al met de opheffing van onze vorige gemeente. Daarna zaten we allemaal wat beteuterd op de kring. Toen zei iemand: ‘We hebben gebeden dat er iets zou gebeuren en nu er iets gebeurd is snappen we het niet. Blijkbaar heeft God andere plannen dan wij dachten.’” Annemieke: “Door moeiten heen hebben we God leren prijzen. God blijft groot. Hij doet niet altijd wat je wilt, maar wel wat goed voor je is.” Ook zelf zijn ze veranderd.

Anita: “Bidden verandert jezelf. Je houding naar God en anderen wordt anders.” Annemieke: “Soms ben je boos of ongeduldig. Ook over zaken in de kerk. Ik heb geleerd daarvoor te bidden. Daardoor ben ik positiever naar de gemeente gaan kijken. Ik hoef het niet meer met alles eens te zijn. Ik zeg nu: ‘Uw wil geschiede.’ En God is Sinterklaas niet. Ik ga nu altijd uit van de grootheid van God. Dat brengt zaken meer in proportie.” Ook bij anderen merkt ze dat. “Soms komt er iemand chagrijnig binnen en die gaat dan weer blij naar huis.” Anita noemt een voorbeeld van een ‘bijzondere verhoring’: “Een van onze leden kwam na een periode terug uit Afrika. De kinderen vonden het hier moeilijk, onder meer vanwege de kou. Toen gingen we voor ze bidden en wat gebeurde er? Het ging hard vriezen. Het resultaat was dat die kinderen enorm veel ijsplezier beleefden en daardoor vrienden maakten.”